

skellige af de tekniske Arbejder, der ere udførte af Statsbaneadministrationen. Jeg har vedblivende mine Tvivl — trods den velvillige Maade, hvorpaa den meget ærede Minister omtalte denne Sag — om det er rigtigt at gaa til denne Bevilling, men jeg mægter selvfølgelig ikke at faa den forkastet. Min Tvivl er bleven forstærket ved, hvad jeg hørte, og særlig ved, hvad jeg har hørt den ærede Ordfører udtale. Naar der nu her skal sammensættes en Kommission, hvori Hovedstaden faar en saadan Overvægt i Behandlingen af dette Spørgsmaal, som den vil faa, saaledes som denne Kommission skal sammensættes, er min Frygt for de store Udgifter bleven betydeligt større, og jeg har den Opfattelse, at det ogsaa nok skal vise sig, naar Tiden kommer, at min Frygt har været begrundet.

Paulin: Den højtærede Landbrugsministers Svar for lidt siden paa min Hensetting til ham var for mig ikke ganske tilfredsstillende. Naar den højtærede Landbrugsminister udtalte som sin Formening, at der ikke kunde være Tale om at yde Erstatning til dem, der havde erhvervet Ejendomme efter 1864, paa Grund af, at de maatte have erhvervet Ejendommene billigere, saa tror jeg ikke, at dette Argument er ganske rigtigt, thi disse Beboere kunde jo slet ikke være vidende om, at der vilde komme saa mange og store Ulemper, som der i Virkeligheden er kommet. De ere jo stadig Aar for Aar bleve forulempede af disse mange Grænseafspærringer, ikke at tale om den store fuldstændige Afspærring, der fandt Sted under Koleraepidemien 1892 lige midt i Høstens Tid, i hvilken Tid det var forment dem at betræde deres egen Jord, de maatte telegrafisk rekvirere Arbejdere fra den anden Side af Grænsen til at bjærge deres Høst, til at høste den, samle den og tærsk den. Saadanne Ulemper ere i Virkeligheden følelige. Det er en Selvfølge, at saadanne Grænsebeboere maa underkaste sig de Forpligtelser, som Samfundet fordrer til sin Betyggelse, men paa den anden Side mener jeg ogsaa, at de ere berettigede til at kræve Erstatning af Samfundet for det Tab, de som Følge heraf maa lide. Jeg kan ikke skønne rettere.

Sloth: Under Forhold som de nuværende, hvor man ved, at det er forudgivet, hvorledes det endelige Resultat vil blive med Hensyn til den omhandlede Sag og ganske specielt under Hensyn til, at jeg har en Modstander i den ærede Ordfører,

som jeg under lignende Forhold ellers kunde vente at have til Meningsfælle, er der liden Grund for mig til at besvare de Udtalelser, der ere fremkomne saavel fra den ærede Indenrigsminister som fra den ærede Ordfører om, at Vedtagelsen af de 50,000 Kr. ikke vil binde de enkelte Medlemmer af Tinget. Nej, det ved jeg meget godt, at man binder ikke de enkelte Medlemmer, men jeg hævder dog, at naar Folketinget nu slaar fast, at man skal indbyde til Konkurrence angaaende Ordningen af Kjøbenhavns Banegaardsforhold, allerede forinden den Situation er indtraadt, som var Forudsætningen ved Loven af 1894, hvorefter man først skulde indhøste Erfaring om, hvorledes den fremtidige Ordning skulde være, og derved undgaa den store Udgift, som Regeringens oprindelige Plan vilde medføre — naar Folketinget altsaa allerede paa et saa tidligt Tidspunkt som dette vil tage en saadan Bestemmelse, saa gaa vi efter min Mening fuldstændig i Retning af at gaa bort fra det tidligere Standpunkt og over til et Standpunkt, hvorefter alle Banegaardsforholdene tages med. Naar altsaa den ærede Minister og den ærede Ordfører forsikre, at vi ikke ere bundne, vil jeg kun svare dem, specielt svare den ærede Ordfører: Lad os nu se, naar Kommissionens Arbejde kommer til Folketinget, om det saa ikke netop kommer i en Skikkelse, som stemmer med det oprindelige Regeringsforslag af 1892, og jeg gad saa nok se, om Folketinget da ikke skulde føle sig bundet til at realisere det, naar det overhovedet har erkendt, at de Forhold, under hvilke vi skulde se Trafikken udvikle sig her i Kjøbenhavn, har det ikke en Gang villet benytte.

Wistoft: Det er angaaende Bevillingen af de 50,000 Kr. til Forberedelse af en Konkurrence om Ordningen af de kjøbenhavnske Banegaardsforhold, jeg vil gøre et Par Bemærkninger. Jeg kan ikke være enig med den sidste ærede Taler i, at Medlemmerne ville være bundne ved dette Forslag, hvorimod jeg er enig med den ærede Ordfører i, at man ikke er bunden til noget. Jeg tror imidlertid paa, at de 50,000 Kr. ville bevirke, at der vil fremkomme en Løsning af Sagen, der kan være hundrede Tusinde, ja flere Hundrede Tusinde Kroner billigere end den, vi ellers kunde faa at se, og jeg tror derfor, at disse Penge ere overmaade vel anvendte, idet flere ville komme til at undersøge og tænke over Forholdene og se at faa det